

Promenada

... zdaj, ko se večeri ...

Kraljevsko sonce rožnatih lic, zlatnik dneva,
dotakneš se me in moja koža postane roženica,
hrbtenica vidni živec in telo mi zadrhti,
napol omamljeno od skrinje zlata, ki si jo izpraznilo
nad tem mestom in morjem ter me oslepilo.
Nekoč so tu stale – in vem, še vedno stojijo –
ulice in vrste hiš nekega drugega mesta
in ne tega, ki si ga vsega preobrazil.

Sprehajamo se ob morju. Ribiški
čolni bodo izpluli v noč,
motorji brnijo, na krmi petrolejke,
in celo mesto je na promenadi,
zaljubljeni z roko pod roko, gizdalini se šopirijo,
matere in očetje, otroci ližejo sladoled,
starci gledajo izza miz obmorskih kavarn,
in potemneli griči se bližajo kakor udomačene živali.

Blag večerni sij, ki lezeš čez hribe in zaliv,
tvoja roka, kot po naključju oplazi mojo,
je kot dotik mlade ženske, ki se sprehaja ob meni,
bogatih zibajočih bokov in drobnega koraka,
nazaj počesanih las, črnih kot oglje, finih ramen in dolgega vratu,
močno zagorela in njene rjave mandljaste oči se smeji.
Pijem te, migotajoča svetloba, kot vino, kot glasbo,
kot so te tvoji predniki pili tisoče let.

Porozno mesto, njeno ime je *Elefthería*,
in kljub temu, da so tvoje brazgotine sive pike v njenih očeh,
ji ob tej uri, ko se svetloba in odsev
nežno igrata na njenem licu kakor govorica ali pesem,
še vedno pripada starodavna pravica, da koraka po tej obali
kot pobudnica in zaščitnica tvoje svetlobe,
ki jo zbira v tolmunih svojih globokih zenic,
in njena popolna svoboda je, da pleše po tebi.

Ljuba večerna svetloba, stara na tisoče let,
pevka čistega glasu, krasna kakor ta ženska,

kako naj ne občudujem tvoje miline, v katero si odtisnila
to mesto in te ljudi, tvojega modela,
ki preoblikuje vse, česar se dotakne, ves svet?
Postal sem tvoj suženj, če že ne tvoj državljan.
In z žejo, da te vso popijem, bi napolnil
vsako poro s tvojim žarom – njeno svobodo.

Richard Berengarten

prevod / translation Ana Jelnikar

interLitQ.org